

[Ivar Nørgaard]

Jeg vil gerne takke udenrigsministeren for besvarelsen af forespørgslen.

For at få tydeliggjort, på hvilke punkter der er fuldstændig enighed, og på hvilke der skulle være uenighed, vil jeg søge at følge den disposition, ministeren her anvendte i sin tale.

Ministeren startede med at udtrykke glæde over, at Spanien og Portugal er blevet optaget i EF. Vi deler denne glæde, og vi vil også konstatere, at EF dermed har skiftet karakter. EF er ikke mere den oprindelige, lidt eksklusive klub af seks forholdsvis rige lande, men omfatter nu størstedelen af Vesteuropas befolkning, og gennemsnitsindtægten pr. indbygger er nu betydelig lavere i EF end i EFTA-landene, efter at Grækenland, Portugal og Spanien er blevet medlemmer.

Det er derfor også rigtigt, som udenrigsministeren var inde på, at der nu kan blive tale om, at vi skal være med til at vise solidaritet og sikre fremgang i de dårligst stillede lande.

Kommissionen har jo forsøgt sig med en ret fantasifuld model til nye finansieringsregler, i hvilke man har opbygget noget, man kalder en velfærdsskat eller en velfærdsafgift, og det skulle angiveligt være for at sikre den solidaritet.

Det er Socialdemokratiets opfattelse, at man ikke skal vise solidaritet gennem en sådan metode. Vi mener, at man langt lettere kan løse de fattige landes problemer ved at sikre, at de udgifter, EF har, i højere grad kanaliseres til de fattige lande, sådan at det altså er udgiftssiden og ikke indtægtssiden, man må se på, hvis man skal gennemføre solidariske løsninger. Vi tror, at den model, som Kommissionen har forelagt, er mere egnet til at skabe vanskeligheder for løsning af finansieringskrisen end egnet til at løse den.

Det er helt tydeligt, at udvidelsen af EF har understreget, at EF er den mest dynamiske institution i Europa. EFTA-landene er til gengæld begyndt at føle, at deres organisation er mindre dynamisk, og det har da også afstedkommet, at der nu i flere EFTA-lande, bl.a. i Norge og Østrig, er overvejelser om at forberede en tilslutning til EF. Derved vil EF yderligere skifte karakter, idet EF da vil blive en egentlig vesteuropæisk organisation, dækkende så godt som alle vesteuropæiske lande, hvilket vi kun kan hilse med tilfredshed.

Det forekommer mig, at udenrigsministeren maledede lidt for skønt et maleri med hensyn til økonomien i Fællesskabet. Ministeren sagde, at den økonomiske situation i Fællesskabet var rimelig god, og han henviste til, at man kunne vente en 2 pct.s økonomisk vækst de nærmeste år. Nu er det jo sådan, som ministeren også godt ved, at Kommissionen allerede har måttet justere det væksts-køn, den kom med for et par måneder siden, i nedadgående retning og har bebudet, at det måske endda bliver endnu dårligere end de 2 pct.

Men hvad ministeren ikke kom ind på, var den store arbejdsløshed, der eksisterer i EF. Det kan ikke kaldes rimelig godt, at der er så stor en arbejdsløshed, og at forventningerne er, at den vil blive endnu større.

Også derfor er der selvfølgelig al mulig grund til at støtte alle bestræbelser for at gøre EF-landene økonomisk mere effektive, og også derfor må man anvende en række af de midler, ministeren var inde på, nemlig afskaffelse af tekniske handelshindringer, fællesskabspolitik på forsknings-, teknologi- og udviklingsområdet samt – hvad ministeren ikke nævnte – øgede investeringer i transport- og energisektoren.

Det er også rigtigt, som ministeren sagde, at vi bør støtte alle disse bestræbelser, og at det er i Danmarks interesse, at der sker fremskridt på disse områder.

Desværre er det ikke så let at få dansk erhvervsliv til at vise, hvad det er for konkrete områder, det særlig lægger vægt på. Da vi arbejdede i underudvalget, forsøgte vi at få nogle oplysninger fra dansk industri, Industrirådet, om, hvilke af de godt 300 direktiver, der ligger på tegnebrættet, dansk industri kunne ønske blev fremmet tidsmæssigt og indholdsmæssigt. Det er ikke lykkedes at få noget som helst svar på det.

Det seneste, der er sket, er, at Industrirådet i en henvendelse til regeringen og Folketingets markedsudvalg har meddelt nogle generelle holdninger og nævnt nogle bredere områder, som det finder at vi bør støtte. Det er de samme områder, som oppositionen og regeringen har nævnt og været enige om i lang tid, og som ministeren også nævnte i sin redegørelse. Men det ville have været noget mere konstruktivt, hvis Industrirådet kunne have påpeget helt konkrete direktiver, vi skulle opprioritere.